

מסורת הש"ס

(א) נדרים קט: ב"ק עג: תמורה
כה: ירוש' דמאי פ"ז ה"ו.
(ב) פסחים סג. חולין מט: וש"נ.
(ג) מנחות יב, (ד) דף כו.
(ה) לקמן ק"ו (ו) מנחות יא.
(ז) פסחים פב: (ח) לכהני פה:

הגהות הב"ח

(ב) נט' ואס תשאמר דר' ו
תמורס עולה נמלק': (ג) דש"י
ד"ה אמר ליה מ' וס' תרתי
תחשבות כל חד וחד נסוף
שחיקס וחד: (ג) ד"ה ישנה וס'
במחשבת דתמורס:

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

אשר אבי ברא וראי מזה ח"ב
טעמא דאבי דמדרס ב"ב
כיצד מעמיין (ומורה דף כו
ע"א) טעמא דריב מיום דה
כמו תחיל זו ואח"כ תחיל זו
מבזה לה למוסרי מורה ע"ה
שלמים ואפי' מורה ע"ה
תורה שלמים. אבל רבא פליג
ע"ה
היא ותקאמו דענין
מלוכה דקסבר רבא טעמא של
ריב מיום דדעתי של אדם אם
יבליין ליה תחיל תחילו ואם
לאו אפס ליה ראשון דדעתיה
אמא. (תוס' ד"ק ע"ב ע"ג)

איפה מקובצת

[illegible]

אין רישא גנסי עבודות. דאס מפרש בדיאל. ס'פא איזא לאומא
דימאריהו פליג: ביינו דקטני וס כלל. לאומי עבודה אחת: חנ
הסס. במסכת תמורה: הרי זו תמורה עולה תמורת שלמים. שהעמיד
במחמה חולין אלל שמים אחת עולה ואחת שלמים ואמר הרי זו תמורה

עולה תמורת שלמים: הרי זו תמורת
עולה. תפוס לשון ראשון ואין קדושה
לעולה על קדושה: הוולט ואי אפשר
לקרוע שתי שמוט האולם, והולך
להקדים לו זה אחר זה: דבריו קיימין.
תרגום: וימזכר ויבא דבמי חיה
הז' ובדמי חיה שלמים וכן מפרש
התורה: ה"ה איבעט לבו הרי זו
תמורת עולה ושלמים מכו. מי אמר?
הלא דפליג ר' מאיר ואמר תפוס לשון
ראשון משום דלמך תמורת תמורת
ואין זמני והוא ליה כנמלק אלב הכא
למך תמורת עולה ושלמים חד
דכורא הוא ותרזיהו חילי: או דלמא
תפוס לשון ראשון לעולם ופסטה
עולה ככולה ועל לא אתו
לשלמים וחילי: לתפוס מכו. חל'ל
פשטת קדושה עולה ככולה אמר הרי
זו כהמה זו לתפוס לעולם שלמים
מכא היל' זו חד דכורא הוא ואין זה
לב כלל זה זה לא דרמך כיון דפשטה
ככלל פשטה ככולה ולא אתו שלמים
וחילי: והרי שפיטה. דתתמך
דכורא לכול כחית נחמך כחית תחור: דכי
לחוס דמי. ללא מיהרד אילמי' ר' דכורא
כמה ויחס יס כה וחד דכורא
הוא ופליגי וקא"ר יהודה תפוס לשון
ראשון ור' מאיר תמורת בשות
דכי יהודה דתתמין קאי דלמך
בשעתין ר"מ בשות רבי יהודה
אמר ליה מי סכרת אינה
שפיטה אלל לבסוף. ללהו כך
תתמך מחשבות ואל' כסוף שפיטה
וחד דכורא הוא ואפי' הכי נמך ר'
יהודה תפוס לשון ראשון: ישנה
שפיטה תתמך כסוף: מהניא
דמחשבות ומהמך ממך: כנו

למחר שמיטת ^א סימן ראשון חוץ לזמנו ובשמיטת סימן שני
למקומו ואזת ליה לרבי יהודה מפגלים בחצי מחור ^ב דהיינו חד סימן
ומחר דבורי יניחו ואפיגל ליה מדבורא קדמאה אבל לנחות חד דבור
למחר מודי. ^א ויזמנהא שמעין דרנא אליבא דר"מ קבירא ליה אינה
לשמיטה אלא כסוף מדליף עדיין היא מחלוקת ^א ממחני ^א והיינו דאמר
במחמד נשחט (פסחים דף סג.) נימא קבירי אחרים אין לשמיטה אלא
בדקור ויברנא דלמחר רבא עדיין היא מחלוקת ^א ממחני דתמורת
עולה ושלמים לנחותא דלחרים היו רבי מאיר ורבא מוקי דלרבי
מאיר אינה לשמיטה אלא לבקור: ^א הרי קמיה. פליגי רבי יהודה
ברבנא בדין כפרק קמא דמנחות (דף יג.) כי מחשב לא לכולי מית למחר
מית בחון ^א רבי: ^א דכי לנחות דמי. דחד דבורא הוא ויחיים הכרה ^א
אלא מיהדר אימלוכי הוא והבא יניח לפגיו בנרי דבורי כדפגלא ^א
בשמיטה ^א כפי סימני: ^א דאמר קומא מנחה ^א רבי: ^א שהמנהא לא הי שני
מחירין הקומא והלבונו וכן פליגי רבי יהודה ורבנא ^א בנרי דא
בנמיה פליגי דאין קמיה לבנוה אלא בהקטרה פליגי ^א שהיא עבודה בכל
ואחת ואבון שמיטת קומא מנחה על מנת לאכול מית למחר
קומא ^א לבנוה על מנת לאכול מית בחון ואזת ליה לרבי יהודה
מפגלין בחצי מחור וכו' דהיינו ^א מרי דבורי יניחו מקמא איפגלא
הא אבל בקמיה דחד מחיר הוא לא פליגי רבי יהודה: ^א מנחה
והוא. ממנה לא מקדש או שמיעת מחיר מניח מנחה דלי
יבית דכתיב חן עולה לבנוה (ויקרא ה.) פליגי בפסיוט.
במנחתם הולכה דלמחר ^א בפסיוט ראשונה חוץ לזמנו ובפסיוט
שניה אחר חוץ למקומו דהו לכו מרי דבורי: ^א מפני כדאב"י.
מני מחייתא דאב"י כדנחות מודי רבי מאיר: ^א מפני
דברא. חני ממחייתא דרנא דנחותא נמי פליגי רבי מאיר:
י

ויהי אינה לשמיעה אלא לבסוף והיינו כרש לקוש דפרק שי דמזוני
 להכחא כרבי יוחנן לגבי ר"ל בר מחלת ויש לומר דשאי הכא ^(א) מדקא
 קי"ל אינה לשמיעה אלא לבסוף ומקשי ליה ממני ^(ב) העדים מוילי
 שפלה שי דאי הוו חילי כרווייהו הא קיימא לן דמקתא פל פל
 משמעת הדור דפליגי ^(ג) דמקתא ^(ד) והישרי כסימן אחד וילכא

[illegible]

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים ל.

אמר רבי יוסי אם אֵלֶּךָ נַחֲבוּיוֹ שֶׁתִּהְיֶה. פֶּרֶק מְרוֹנָה (נ"ק דף ע"ג):

אֲמַרְיִן תְּרִי מוֹךְ כְּדִי דִּיבּוֹר הוּוּ מַד כְּדִי שְׂאִילָה רַב מִתְלַמֵּד דּוֹטֵר וְהַד כְּדִי שְׂאִילָה תְלַמֵּד לִרְבִּי דְנִפְשִׁי וְמוֹךְ כְּדִי דִּיבּוֹר קֶטֶן מוֹדֵה רַבִּי יוֹסִי דְמוֹעִיל דִּיבּוֹרוֹ וְהִכִּי קֹאֲמֵר אִם אֲמַר תְּמוֹרַת

שליש בתוך כדי דיבור קטן של
תמורה עולה דהמא דומה דמכיוון
מחמלה לכך ואפי' עומד וזוח של
בתוך האויל ואפי' אפסר להאיל
שמי שמות כחמס דכרו קיימין. וגמלך
קרי ליה חור כדי דיבור גדול לנחמך
לאחר כדי דיבור קטן שדומה לנחמך
ואפי' אומר שמתוך מחמלה לנחמך
לא אחר כלום: **דבריו קיימים.**
ואתם ואלא אמרין פכ"ו דקדושין (דף
נא) ועבריון פתח מ"ב וקדושהו (דף
נא) ונכרה מהמורסה (נדרים פט)
כל שאינו בזה אחר זה ה' בנת אחת
אני וי"ל דמיון משמעת בזה אחר
זה כגון דלמך תליה למי עולה
ותליה למי שלמים ואפילו בקדושת
הגוף משמעת לה כגון בנחמה של
שני שותפין ועוד דכל שאינו בזה אחר
זה בנת אחת אינו מיייר דנדר של
אחת יכול לקיים את שניהם שסותרים
זה את זה כגון מקדש אשה ובתה
דמיה מעיניה מתקין וכן קיים לימי
דמיה לימי דנדרים וכן ארבע אמות
דעירובין (דף מט) אבל הכא מקיימין
תרווייהו וכן פסקה השולח בגיטין
(דף מז). הכותב כל נכסיו לשני עבדיו
קנו ושמערינו זה את זה ולא אמרין
כל שאינו בזה אחר זה אלא בנת
אחת אינו משום דהסם בזה אחר זה
לא לקיים את שניהם דבזה אחר זה
קמא קי נפשיה וקני דתריה ובמלה לא
קני כלל אבל בנת אחת אפשר לקיים

אם שניסו ואמרו' קנו ומשחררו זה
אם זה והא' דלמחרת כפי' קדשין
דף 171: חציו בחצי' כפרוטה וקדשין
בחצי' כפרוטה דלמחרת מקדשם וקמציא
ליה שני חציו כפרוטה מהו לא שייך
למחרת מפשטו מדרבא לאמרי לא

שאליו בזה אחד זה אפי' בנת אחת אינו דכל שאליו בזה אחד זה מירי
בדבר שאין יכול לחול מחמת שכל הראשון מחלה כגון שמי אחיות
שמי תרומות ושמי מעשרות ולכן בנת אחת אינו משום דמי מייחיהו
ומפקח אלבי גבי קדושים זה אחד זה אינו לא זה ולא זה אבל בנת אחת
הוא כדמיונו ואם דלמך בוקף פ"ק דמנחות (דף ק"ה.) ר"י רביה
עונה כגון שהפירש לה שני לגוין ומשמע קצת מתוך הסוגיא שיש בהן
קדושת הגוף וגבי חקר לגונתה דדק"י [הם] הם ¹ הא יתר שפיר [ומתנית
דמנחות פסולת] ומפירש שם כגון שהפירש לה שני קמאיה ואפשרה קפי'
דמנחות פסולת הם והפירש לה קדש אף דלמך כל שאליו בזה אחד זה
בנת אחת אינו וגדלה לפרש כגון דלמך קדש קומץ אחד מתוך שני
קמאיה דלמך בפרק המורה (שם שם) ובפ"ב דקדושים (דף ק"ה.) גבי
מורה שחשקה על שמונים חלות הכל מורים איכא דלמך ליקדשו ² גבי
מותרות שמונים קדש: ³ וכן כוננו: דלמך ר"ה בנת
זה ללחוט עולה ושלמים ואין זה דומה ללחטי עולה ודלחטי שלמים
שפליגי בהדיא בתמורה [דף ק"ה.] ובפרק ט"ז מערימין (דף ט"ז)
אבל ב' תמיד נשמו [שפסחי ט"ז.] לא דקדק קדושים שחייב הן
שמשעמין ופי' לחלות כגון דלמך תחיה תמורה עולה ואחיה תמורה
ולחמות ור"ה תפרש לחלות כגון דלמך לחטי היום מחיר עולה ושלמים
לחטי עולה ושלמים תחיי לחטי היום ⁴ אמר אבי' בהא ודאי מודה
ג"ה. ומכר והרי שמיטת דכי לחלות דמי דחייב לחטיה נשמיטה אלא
באילו היכי ⁵ הוא הדיבורים קודם שיהא קודם שמיטה והרי
באילו אמר לבקוח ⁶ שמיטה היא חית חור לזמנו וזמית חור למקומו:
סימן ראשון חור' [צוננו]. ודווקא סימן אחד דהוי דכר המססים
ומפגלין בחטי מחיר אבל אם אחד משה ראשון חור לזמנו ומשהו
שני חור למקומו לא הרי סיגנו א"ע" דמפגלין בחטי מחיר כיון שלא
הרי דבר המססים ולא הרי לפסיעות וא"ת דמשהו הכא דרבה כדלמך
(דף ט"ז.) ושמיטה ליה לרבה בפרק החולין [דמנחות ל.] דכחלי הש"ס
לה ר"ל משמיה לזי כגא ויש לתמוה רבא דפרקי ליה ללחטי וס"ד
רלס כשר עולים לחולים פסול הרי בוקף שמיטה חל דיבור ראשון
והרי' קטצה רבי' אהצות דמי ואפ"י. תימה למה לא פריך ממלקה
ומחיריו ופי' לומר דלחטי שמי מחיריו חור מפרקת סימן אחד:

[illegible]

Tora
diffusion du

עין משפט
נר מצוה

בד"א מ"י פ"ב מהל'
תמורה הלכה ד':

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible][illegible]

הוא מנסה להשיג את המענה הנכון ביותר. הוא מנסה להשיג את המענה הנכון ביותר. הוא מנסה להשיג את המענה הנכון ביותר.